

РЕШЕНИЕ

№ 7465

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 24.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **9470** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от И. Б. И. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес- [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.23 чрез адв.С. И. със съдебен адрес и адрес за призоваване – [населено място], [улица], ет.6 офис 35 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3623/15.09.2022г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която на основание чл. 171, т.1, б. “б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като не е посочен срокът, за който е наложена принудителната административна мярка. Моли се, заповедта да бъде отменена. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР Р. Х. Б. – в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка на 15.09.2022 г. около 01.15 часа в [населено

място] е установено, че И. Б. И. управлявал собствения си лек автомобил „М. Ц 200“ с рег. [рег.номер на МПС] .

По данни на свидетелите очевидци е констатирано, че И. се движел по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], като на кръстовището с [улица] водачът се движел по релсов път, обособен за движение само на релсови пътни превозни средства.

Водачът отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с № ARPM0396 за употреба на алкохол. Водачът отказал да му бъде извършена и проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „Д. тест 500“ с фабр. № 0097. При проверката водачът не представил контролен талон.

При извършената проверка водачът се държал видимо неадекватно и силно миришел на алкохол.

Съставен е АУАН серия ГА № 746310/15.09.2022 г., в който е посочено, че водачът е нарушил виновно разпоредбите на чл. 19, ал. 2 от ЗДвП, чл. 174, ал. 3, пр. 1 и пр. 2 и на чл. 100 от ЗДвП.

Издаден е талон за медицинско изследване с № 113318/15.09.2022 г. за В. академия. По делото няма данни лицето да е дало биологични проби за установяване на алкохол в кръвта, както и на наркотични вещества и техните аналози.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3623/15.09.2022 г. от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

По делото са представени като доказателства: АУАН серия ГА № 746310/15.09.2022 г., талон за медицинско изследване № 113318/15.09.2022 г., докладна записка от 15.09.2022 г. до началника на 04 РУ-СДВР, Заповед № 81213-1496/06.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на принудителна

административна мярка следва да е обоснована от административнонаказващия орган съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. Директора на СДВР, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, полицейските органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт, съдът приема следното:

Съгласно чл.171, ал. 1, т. 1, б. “б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбите на чл. 174, ал. 3 пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП. От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 15.09.2022 г. жалбоподателят И. И. е управлявал моторно превозно средство, което е спряно за проверка, в хода на която същият е отказал да бъде проверен с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта му, както и за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози, и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване и взимане на биологични проби за установяване на алкохол в кръвта, както и на наркотични вещества и техните аналози.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Отделно от това, съдът кредитира и приетите писмени доказателства, а именно докладна записка до Началника на 04 РУ-СДВР, изготвена от мл. инспектор, полицаи 01 взвод, група ООР,

сектор ОП-04 РУ-СДВР М. И., както и справка картон на водача. По делото не са налице данни И. И. да е направил медицинско изследване, за което му е издаден талон за медицинско изследване № 113318.

Жалбоподателят, не ангажира доказателства, въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е отказал да бъде проверен с техническо средство и да се яви за медицинско изследване.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че не е посочен конкретен срок, за който е наложена принудителната административна мярка. Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171, т. 1, б. "б" от ЗДВП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спасен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед изложеното, оспорената заповед е законосъобразна, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Б. И. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес- [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.23 чрез адв.С. И. със съдебен адрес и адрес за призоваване – [населено място], [улица], ет.6 офис 35 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3623/15.09.2022г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: